

Sygn. akt VII Pa 88/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Sędziowie: SO Teresa Ogrodnik (spr.)

SO Ewa Gulska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r. w Lublinie

sprawy z powództwa G. G.

przeciwko Sądowi Okręgowemu w Zamościu

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin -Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt VII P 1012/12

I. uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie w sprawie;

II. zasądza od powódki G. G. na rzecz Sądu Okręgowego w Zamościu kwotę 7 813,14 złotych (siedem tysięcy osiemset trzynaście złotych czternaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2015 roku tytułem zwrotu spełnionego świadczenia;

III. nie obciąża powódki kosztami procesu.

Sygn. akt VII Pa 88/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego Sądu Okręgowego w Zamościu na rzecz powódki G. G. kwotę 26 667,77 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 20681,49 zł, w tym od kwoty 15 000 zł z odsetkami od 19.12.2011 r., od kwoty 5000 zł z odsetkami od 6.09.1912 r.; od kwoty 681, 49 zł z odsetkami od dnia 14.11.2012 r. – wszystkie odsetki do dnia zapłaty (pkt. I); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt. II); koszty procesu wzajemnie pomiędzy stronami zniósł (pkt. III); nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa (pkt. IV); wyrokowi w pkt. I do kwoty 7813,14 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt. V).

W uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy ustalił że powódka G. G. została mianowana asesorem sądowym Sądu Wojewódzkiego w Zamościu w dniu 1 lutego 1991 r. W dniu 14 grudnia 1992 r. powódka została powołana na stanowisko Sędziego Sądu Rejonowego w Zamościu, zaś w dniu 13 listopada 2002r. na stanowisko sędziego Sądu

Okręgowego w Zamościu (część B akt osobowych powoda, mianowanie - k. 117, postanowienie o powołaniu k. 132, k. 196,197).

Pismem z dnia 23 kwietnia 2009 roku Prezes Sądu Okręgowego w Zamościu, na podstawie art. 10 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, póź. 459) ustalił wynagrodzenie zasadnicze powódki z dniem 1 stycznia 2009 roku w stawce piątej; przy zastosowaniu mnożnika 2,50 przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2008 roku wynoszącego 2.951,36 zł, tj. w kwocie 7.378,40 zł miesięcznie (pismo — k. 228 część B akt osobowych powoda).

Na dzień 1 stycznia 2009 roku staż ogólny powódki na stanowisku sędziego wynosił 17 lat i 11 miesięcy. Natomiast staż pracy powódki na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Zamościu wynosił wówczas 6 lat 1 miesiąc i 19 dni (zestawienie - k. 53 bezsporne).

Na dzień 1 stycznia 2009 roku w Sądzie Okręgowym w Zamościu było zatrudnionych 24 sędziów. Czterech z nich otrzymało szóstą stawkę wynagrodzenia w dniu 1 stycznia 2009 r.- Byli to H. B., Z. Ł., U. Z. oraz T. B.. Każda z tych osób miała staż pracy ogólny jak i w sądzie okręgowym znacznie dłuższy od powódki. Jednakże w ciągu kolejnych miesięcy 2009 r., na skutek zastosowania przez pozwanego pracodawcę mechanizmu ustawy z dnia 20 marca 2010 r., stawkę VI nabyło pięciu następnych sędziów. Jeden z nich - A. S. nabył stawkę szóstą w dniu 14 kwietnia 2009 r., w sytuacji gdy jego staż pracy (liczony analogicznie jak staż powódki) wynosił 17 lat 11 miesięcy (staż ogólny) i 4 lata 8 miesięcy i 18 dni w sądzie okręgowym. Inny sędzia U. B. nabyła stawkę szóstą w dniu 22 września 2009 r. w sytuacji, gdy jej staż wynosił odpowiednio 18 lat, 2 miesiące i 4 lata, 3miesiące 10 dni (zestawienie k. 51-55).

Powódka, legitymująca się dłuższym stażem od ostatnio wymienionych, stawkę szóstą nabyła dopiero z dniem 13 listopada 2012 r., po upływie 10 letniego stażu pracy na stanowisku sędziego Sadu Okręgowego w Zamościu (bezsportne-pismo k. 81)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, w oparciu o powołane dowody z dokumentów, znajdujące się w aktach sprawy i aktach osobowych powódki, które nie były kwestionowane przez strony.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że okoliczności stanu faktycznego nie były w niniejszej sprawie sporne. Sporna była jedynie jego ocena prawna. Sąd obdarzył wiarą w całości zeznania powódki, gdyż są zgodne z dokumentami złożonymi w sprawie.

W dniu 21 kwietnia 2009 roku weszła w życie - z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2009 roku, ustawa z dnia 20 marca 2009 roku o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459).

Zgodnie z art. 10 ust. 1 tej ustawy, z dniem 1 stycznia 2009 roku wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów rejonowych określa się w stawkach od pierwszej do czwartej, wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów okręgowych - w stawkach od czwartej do

siódmej, a wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów apelacyjnych - w stawkach od siódmej do dziewiątej, według zasad określonych w ust. 2-4.

Przepis art. 10 ust.-2 tej ustawy stanowi, że stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego ustala się uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 roku, a jeżeli jest to korzystniejsze - staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy); uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie może jednak stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego - w stawce dziewiątej i dziesiątej. Staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określa tabela, stanowiąca załącznik nr 3 do niniejszej ustawy.

Natomiast z art. 10 ust. 3 tej ustawy wynika, że do ogólnego stażu pracy wlicza się okres powierzenia pełnienia czynności sędziowskich na stanowisku asesora sądowego, a także czas pozostawania poza zawodem sędziowskim, jeżeli spowodowane było to represjami za polityczną postawę sędziego, o ile powrót do zawodu nastąpił nie później niż do 31 grudnia 1990 roku.

Z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98 poz. 1070, w wersji określonej ustawą z dnia 20 marca 2009 roku) wynika zaś, że wysokość wynagrodzenia sędziów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie, różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje. W § 1 c tego przepisu wskazano, że podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.), z zastrzeżeniem § 1d.

W art. 91a § 1 tej ustawy (w wersji określonej ustawą z 20 marca 2009 roku) wskazano natomiast, że sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie rejonowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej. Sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie okręgowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce

czwartej albo piątej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, piątej albo szóstej. Sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie apelacyjnym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej albo ósmej - przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, ósmej albo dziewiątej. Paragraf 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli przed objęciem stanowiska sędziowskiego sędzia zajmował inne, odpowiednio równorzędne, stanowisko sędziowskie lub prokuratorskie, na obejmowanym stanowisku przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce nie niższej od stawki, w której przysługiwało mu na stanowisku zajmowanym poprzednio. W przepisie art. 91 a §3 tej ustawy wskazano, że wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku sędziowskim. Natomiast, stosownie do postanowień art. 91a §4 ustawy, do okresu pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego dolicza się okres powierzenia pełnienia czynności sędziowskich na stanowisku asesora sądowego.

Z art. 91 a § 5 tej ustawy wynika, że sędziemu, któremu z chwilą objęcia stanowiska w sądzie okręgowym przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej albo piątej, a także sędziemu, któremu z chwilą objęcia stanowiska w sądzie apelacyjnym przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej albo ósmej do okresu pracy niezbędnego do uzyskania wynagrodzenia w stawce bezpośrednio wyższej zalicza się okres pracy na stanowisku bezpośrednio niższym, w którym sędziemu przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, trzeciej albo czwartej, szóstej albo siódmej.

Zgodnie zaś z treścią art. 18^{3a} § 1 kp, pracownicy powinni być równo traktowani w zakresie nawiązania i rozwiązania stosunku pracy, warunków zatrudnienia, awansowania oraz dostępu do szkolenia w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych, w szczególności bez względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, narodowość, przekonania polityczne, przynależność związkową, pochodzenie etniczne, wyznanie, orientację seksualną, a także bez względu na zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony albo w pełnym lub w niepełnym wymiarze czasu pracy. Norma ta powtarza i uzupełnia zakaz dyskryminacji określony w sposób ramowy w art. 11³ kp.

Powołany przepis reguluje kwalifikowaną formę nierównego traktowania w zatrudnieniu dyskryminację, w odróżnieniu od formy prostej - nierównego traktowania określonej w art. H²kp. Nierówne traktowanie polega bowiem na odmiennym traktowaniu osób znajdujących się w takiej samej sytuacji, zaś dyskryminacja polega dodatkowo na tym, że następuje to z uwagi na cechę pracownika, np. wiek, płeć, rasę lub niedozwolone kryterium, np. zatrudnienie w niepełnym wymiarze lub na czas określony (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 roku, II PK 14/07, OSNP z 2008 roku, nr 21-22 poz. 311).

Stosownie natomiast do treści art. 18^{3b} § 1 kp za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, z zastrzeżeniem § 2-4, uważa się różnicowanie przez pracodawcę sytuacji pracownika z jednej lub kilku przyczyn określonych w art. 18^{3a} § 1.

Mając na uwadze powyższe, nie można mieć wątpliwości, że wysokość wynagrodzenia zasadniczego sędziego jest zależna tylko i wyłącznie od stażu pracy (por. art. 91 ust. 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych). Pojęcie „staż pracy” może być różnie rozumiane. Można tak określać cały okres zatrudnienia danego pracownika (tzw. ogólny staż pracy, czyli staż pracy u wszystkich pracodawców), jak i też np. staż pracy u danego pracodawcy (tzw. zakładowy staż pracy), jak i też staż pracy u określonych pracodawców (np. staż pracy tylko w sądownictwie). Ustawodawca, wprowadzając w art. 91 ust. 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, pojęcie „staż pracy” miał na uwadze: staż pracy na stanowisku sędziego (z włączeniem okresu powierzenia pełnienia czynności sędziowskich na stanowisku asesora sądowego) czyli „ogólny staż pracy” oraz staż pracy w danym sądzie czyli „staż pracy na danym stanowisku” (por. załącznik nr 3 do ustawy z 20 marca 2009 roku). Z powyższego wynika, że im dłuższy dany sędzia ma ogólny staż pracy, jak i staż pracy na danym stanowisku, to powinien otrzymywać wyższe wynagrodzenie zasadnicze. Nie można się zatem zgodzić z twierdzeniem, że w przedmiotowej sprawie cechą istotną (relewantną) różnicującą wynagrodzenia sędziów jest tylko posiadany przez sędziego ogólny staż pracy. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego sędziów zależy bowiem zarówno od stażu pracy sędziego na danym stanowisku, jak i ogólnego stażu pracy, w rozumieniu cyt. powyżej ustawy. Te dwie przesłanki powinny być brane pod uwagę łącznie, przy ustalaniu wynagrodzenia sędziego. W tabeli, która stanowi załącznik nr 3 do ustawy z dnia 20 marca 2009 roku, wskazano, że przy ustalaniu stawki zaszeregowania V dla sędziego sądu okręgowego uwzględnia się staż pracy na danym stanowisku (powyżej 5 do 10 lat), ogólny staż pracy powyżej 15 lat, zaś przy ustalaniu stawki zaszeregowania VI, uwzględnia się staż pracy na danym stanowisku powyżej 10 do 15 lat, a ogólnego stażu pracy nie uwzględnia się. Ustawodawca najpierw zatem (por. art. 91 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych) ustalił dwie przesłanki, w oparciu o które określa się wynagrodzenia dla sędziów, czyli ogólny i zakładowy staż pracy, a następnie nakazał - przy określaniu wynagrodzeń pewnej grupy sędziów - stosować tylko jedną z tych przesłanek. Tym samym sam ustawodawca doprowadził do nierównego traktowania pracowników (sędziów) przy wynagradzaniu.

Z ustaleń dokonanych w toku sprawy wynika, że w pozwanym Sądzie Okręgowym w Zamościu są zatrudnieni sędziowie, którzy uzyskali znacznie wcześniej szóstą stawkę awansową mimo, iż ich staż pracy zarówno ogólny jak i w sadzie okręgowym był porównywalny lub krótszy. Są to A. S. oraz U. B.. Ta ostatnia osoba wprawdzie legitymowała się ponad miesięcznym stażem ogólnym dłuższym od powódki (18 lat i 2 miesiące), ale uzyskała stawkę szóstą już 22 września 2009 r., w sytuacji gdy G. G. na taką stawkę czekała aż do listopada 2012 r.

Z powyższego wynika, że powódka była nierówno traktowana w wynagradzaniu

(art. 18^{3c}kp).

Zgodnie z art. 18^{3d} kp, osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego

traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów. Jak wskazał Sąd Najwyższy, w powoływanym już wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. I PK 242/06 (teza I, zdanie 2): „w przypadku naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu w zakresie wysokości wynagrodzenia w przeszłości (zwłaszcza po rozwiązaniu stosunku pracy) pracownik może dochodzić odszkodowania w wysokości różnicy między wynagrodzeniem, jakie powinien otrzymywać bez naruszenia zasady równego traktowania a wynagrodzeniem rzeczywiście otrzymanym (art. 18^{3d} k.p.).

W tym miejscu należy wskazać, iż w ocenie Sądu Rejonowego, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze zwykłą formą nierównego traktowania.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie działanie pracodawcy nie było nastawione na dyskryminację określonej grupy sędziów z uwagi na wiek, płeć, czy inne ich cechy, związane z osobą powódki lub warunkami jej zatrudnienia. Po prostu zastosowanie wadliwych przepisów ustawy doprowadziło do niezamierzonego skutku w postaci zróżnicowania wynagrodzenia osób wykonujących tę samą pracę.

Powódka w niniejszym procesie domagała się (po rozszerzeniu powództwa) kwoty 26 917 zł wraz z ustawowymi odsetkami wyłącznie od kwoty 20 681,49 zł. Jednocześnie nie kwestionowała wyliczenia pozwanego, co do utraconych przez siebie zarobków. Z wyliczeń tych wynika, iż różnica w wynagrodzeniu powódki wraz z pochodnymi (przy założeniu iż powinna otrzymać stawkę szóstą od 1 stycznia 2009 r.) wyniosła w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. 22 673,70 zł (zestawienie k.66).

Jednocześnie powódka wyjaśniła, iż za rok 2009 ogranicza swoje żądanie do kwoty 20 681,49 zł za okres od 22 kwietnia 2009 r., gdyż tak przyjęła pierwotnie w pozwie. Natomiast za okres kolejny domagała się kwoty 6236,04 zł, ale nie kwestionowała wyliczenia tej należności na niższą kwotę 5986,28 zł, dokonanego przez pozwanego (zeznania powódki k. 99v., zestawienie k.82).

Tym samym zasądzona należność stanowi kwotę 26 667,77 zł (20681,49 zł + 5986,28).

Odsetek od odszkodowania powódka domagała się od dnia wniesienia pozwu, z tymże jedynie od kwoty 20 681,49 zł (k.70, k. 99v.). Jak wynika z akt osobowych powódki (k. 240) powódka wezwała pozwanego pracodawcę do zapłaty kwoty 15 000 zł w dniu 6 grudnia 2011 r. Ponieważ jednak w sprawie domagała się odsetek od dnia

wniesienia pozwu, co nastąpiło w dniu 19 grudnia 2011 r. od tej daty należało ustalić odsetki od 15 000 zł. Od kwoty 5000 zł (pozostała część z 20000 zł dochodzonych pozwem) należało odsetki ustalić od doręczenia pozwu (tj. wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia - art.455 kc w zw. z art. 300 kp). Od pozostałej części kwoty dochodzonej pozwem odsetki przysługują od dnia rozszerzenia powództwa ponad 20 000 zł (tj. od dnia 14 listopada 2012 r. (k. 76).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 477² § 1 kpc do kwoty stanowiącej wartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, wynikającego z zaświadczenia złożonego przez pozwanego pracodawcę.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98§1 i 2 kpc, nie obciążając jednak kosztami pozwanego, gdyż powódka nie wykazała aby poniosła jakiegokolwiek koszty w sprawie.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2013 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu w sprawie z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej (wniosek pełnomocnika pozwanego k. 100), gdyż sprawa o odszkodowanie z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu, należy do kategorii spraw ze stosunku pracy, o jakich mowa w art. 476§1 pkt. 1 kpc.

Apelację od wyroku złożyła strona pozwana zaskarżając wyrok w pkt. I i zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 112, art. 113, art. 183a i art. 183b Kodeksu pracy w zw. z art. 10 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459) oraz art. 91 § 1 i art. 91a § 1-3 ustawy z dnia 21 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 44 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.) w zw. z art. 13

Kodeksu pracy - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obliczenie i wypłacenie przez pozwanego pracodawcę wynagrodzenia na rzecz powódki w wysokości ustalonej na podstawie art. 10 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. oraz art. 91 § 1 i art. 9la § 1-3 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. stanowiło naruszenie zasady równego traktowania (niedyskryminacji) powódki w zatrudnieniu,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 112, art. 113, art. 183a, art. 183b i art. 183d Kodeksu pracy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że w ustalonym stanie faktycznym zachodzą przesłanki do zastosowania w/w przepisów i w konsekwencji przyznanie powódce odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu,

3) naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. 199 § 1 pkt 1 Kpc poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji odmowę odrzucenia pozwu ze względu na niedopuszczalność drogi sądowej w niniejszej sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wносиła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie uchylenie wyroku i odrzucenie pozwu.

Strona pozwana wносиła nadto o zwrot spełnionego świadczenia na podstawie art., 338 § 1 Kpc w przypadku zmiany lub uchylenia wyroku.

W odpowiedzi na apelację powódka wносиła o oddalenie apelacji.

Na rozprawie 30 grudnia 2015 r. powódka cofnęła powództwo i zrzekła się roszczenia i wносиła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wobec cofnięcia powództwa i zrzeczenia się roszczenia przez powódkę, uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne, postępowanie podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 Kpc w zw. z art. 469 Kpc.

Uwzględniając wniosek strony pozwanej, na podstawie art. 338 § 1 Kpc Sąd Okręgowy orzekł o zwrocie spełnionego świadczenia w kwocie 7 813,14 zł co do której uchybiony wyrok był objęty rygorem natychmiastowej wykonalności.

Rozpoznawana sprawa miała skomplikowany, precedensowy charakter. Dopiero orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawach sygn. III PK 87/13 i sygn. III PK 107/14 przesądziły o nietrafności wniesionego powództwa.

Równocześnie uznać należało, powódka w realiach rozpoznawanej sprawy mogła być subiektywnie przekonana o słuszności swojego żądania.

Z tych względów na podstawie art. 102 Kpc Sąd Okręgowy nie obciążył powódki kosztami procesu.